

рагдов пръстен. Това беше най-хубавото, което можеше да ѝ даде - защото смяташе, че с него е изтръгнал за винаги от сърцето си спомена за Ефросина. Мария разбра това и потръпна от радост. Смътната тайна, която верният ѝ женски усет подуваше около този смарагд, вече беше без ^{значение.} ~~смысление.~~

Но когато Иваница целуна нежното рамо на жена си, пред затворените му клепки изникна по-ярко от всякога споменът за обилното великоление на две чудни бели ръце. С мъчителен гняв той прогони коварното видение и помисли, че се е спасил. Но често след това чародейницата идваше в неспокойните му сънища и караше Мария уплашено да се събужда и с затаен ужас да следи зловещото му хъркане и несвързани слова.

- Какво ти е? - го питаше след това загрижена и тревожна. - Все страшни сънища сънуваш, Иваница!

Князът изтриваше студената пот от челото ^{с/} ти и казваше:

- Пак сънувах, че бягам из улиците на Константиновград, че ме гонят бродници и самовили, че падам в някаква пропаст, зли хора ме настигат и искат да ме убият...

Княгинята ^{3/} въздъхваше и поклащаше глава. След това, когато Иваница се обръщаше на другата страна и заспиваше отново, тя ^{п/} ~~дъ~~го стоеше замислена в огряното си от месечината легло и свила лакти над подгънатите си колене, дочакваше мътната светлина на утрото. Тогава, уморена от безсъние, поглеждаше враждебно смарагда на пръста си и заспиваше като пребита.

Наскоро Иваница замина с княз Белета за ^{Константиновград} ~~Окри~~, където ^{п/} ~~да~~ха да го чакат император Фридрих и пратениците на Неман.

Там, българи, алемани и сърби сключиха съюз за обща борба против ромеите.

Войната щеше да почне през пролетта. През март 80,000